

РЕШЕНИЕ

№ 581

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10083** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 73, ал.4 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/.

Образувано е по жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), представлявана от инж. И. Д. – и.д. председател на УС на А. чрез старши юрисконсулт А. Т. срещу Решение № РД–02-36-1075/23.09.2021г., издадено от Ръководител на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 (ОПРР), с което е отказана верификация и плащане на разходи по искане за плащане №8 /окончателно/ от 22.01.2021г. по административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-7.001-0018-C02 на обща стойност 45 484.10 лева. Жалбоподателят излага подробни доводи за материална незаконосъобразност на обжалваното решение, поради което моли за неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата на сочените основания. Претендира присъждане на съдебни разноски.

Ответникът Ръководител на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 (ОПРР), редовно призван, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспореното Решение № РД–02-36-1075/23.09.2021г., издадено от Ръководител на

Управляващия орган (УО) на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 (ОПРР), на основание чл. 60, ал. 1, чл. 62, ал. 1, ал. 2 и ал. 3, чл. 63, ал. 1, т. 3 и чл. 64, ал. 1 от Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) във връзка със Заповед № РД-02-14-728/19.08.2021г., по постъпило искане за плащане № 8 (окончателно) по административен договор за безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) № BG16RFOP001-7.001-0018-C02 „Път III-112 Д. махала-М. от км 10+500 до км 16+174, от км 20+579 до км 27+736.15, от км 29+675 до км 36+654.63 и от км 37+825 до км 47+806.74, с обща дължина 29,793 км, област М." на Агенция „Пътна инфраструктура" (А.) и писмо № BG16RFOP001-7.001-0018-C02-M095/16.03.2021г. в ИСУН 2020 за корекции на бенефициента, постъпило във връзка с писмо № BG16RFOP001-7.001-0018-C02-M092/16.02.2021г. в ИСУН 2020 на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж" 2014-2020 (Р. на ОПРР), е отказана верификация и плащане на следните разходи, сметени за недопустими:

1. Не се извършва верификация и плащане на разходи в размер на 7 172,43 лв., представляващи безвъзмездна финансова помощ (БФП), отчетени в искането за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ условия, на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, във връзка с чл. 79 и чл. 84 от Общите условия към АДБФП № № BG16RFOP001-7.001-0018-C02, сключен между Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) и А..
2. Не се извършва верификация и плащане на разходи в размер на 34 512,23 лв., представляващи БФП, отчетени в искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ условия и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ.
3. Не се извършва верификация и плащане на разходи в размер на 3 799,44 лв., представляващи БФП, отчетени в искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ условия, на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, във връзка с чл.82, ал.1, т.5, чл.79 и чл. 84 от Общите условия към АДБФП № № BG16RFOP001-7.001-0018-C02, сключен между Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) и А..

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима: подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от заинтересована страна и в преклузивния законов срок за обжалване.

Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ Управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. II от ЗУСЕСИФ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министърът на регионалното развитие и благоустройството, който със заповед № РД-02-14-728/19.08.2021г., е възложил на З. Х. - заместник-министър, да осъществява функциите на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020г. С оглед на горното съдът прави извод, че процесното решение е издадено от компетентен административен орган.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл.59, ал.2 от АПК. От формална страна актът съдържа фактически и правни

основания с оглед на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя във връзка с подадено искане за окончателно плащане № 8/22.01.2021г., включително и представените към същото разходооправдателни документи. Същото е приключило с издаване на оспорваното решение.

Относно спазване на материалноправните разпоредби, съдът съобрази следното:

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. Според чл. 59, ал. 1 ЗУСЕСИФ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Следователно разпоредбите, които регламентират условията за допустимост, представляващи правно основание за верифициране или отказ от верифициране на разходи, се съдържат в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ.

Съгласно чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи. Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Чл. 63, ал. 1 от закона предвижда, че Управляващият орган може да изисква

допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, когато: 1. сума, включена в искането за плащане, не е дължима; 2. не са предоставени заверени фактури и/или счетоводни документи с еквивалентна доказателствена стойност, или други изискуеми документи, доказващи извършване на дейностите в съответствие с условията за допустимост по раздел I; 3. има съмнение за нередност, отнасяща се до съответните разходи; 4. представените документи за физическия и финансов напредък на проекта са некоректно попълнени или не съдържат цялата задължителна информация.

Освен тези основания за недопустим разход, т. е. за отказ от верификация, в чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ националният законодател е регламентирал още две основания за отказ да се верифицира даден разход: 1.) когато бенефициерът (по смисъла на член 2, точка 36 от Регламент № 1303/2013) не представи в срок документи или разяснения по чл. 63 ЗУСЕСИФ и 2.) когато е започнала процедура по администриране на нередност. Отказът на основание чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ не е отказ, защото разходът е недопустим на някое от основанията по чл. 57, 58 и 59 ЗУСЕСИФ, а защото, в първата хипотеза, не е доказано, че съответства на изискванията за допустим разход, т. е. не са налични изискуемите доказателства, въз основа на които органът може да направи обоснован извод за допустимостта или за недопустимостта им, и във втория случай – това е разход, при осъществяването на който вероятно е допуснато нарушение на приложимото право, поради което до установяването по надлежния начин на това обстоятелство той не трябва да бъде възстановяван.

Административният орган, при обективизиране на волята си да откаже верификация на разхода следва да подведе своите фактически установявания, изложени в оспорената част на административния акт, под хипотезата на някоя от горепосочените правни норми като изложи и съответните мотиви в какво точно се изразява твърдяната от него недопустимост на разхода. Тежестта да установи и да докаже, че извършените от ответника по касационната жалба разходи не са допустими е на УО. Той е длъжен също да даде мотивирано заключение по установените от него обстоятелства, по събраните доказателства и по избраната от него правна квалификация на установената недопустимост на разхода

За да не верифицира в частта по т.1. сумата в размер на 7 172,43 лв, УО се е мотивирал с липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ условия и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, във връзка с чл.82, ал.1, т.5, чл.79 и чл. 84 от Общите условия към АДФП е постановил отказ за верифициране.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т.2 ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи;

Съгласно чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Посоченото правно основание на чл. 57, ал. 1, т.2 ЗУСЕСИФ означава, че разходите, претендирани за окончателно плащане от А., според Р. не попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи, тъй като са отчетени разходи за дейности, свързани с изместване на ВиК тръбопроводи, които според УО са необходими за завършване на проекта, но са недопустими за финансиране с БФП и са в противоречие с разпоредбата на чл. 30, ал. 4 от Закона за пътищата /ЗП/.

Освен това УО се е позовал на Насоките за кандидатстване по процедурата на директно предоставяне на БФП, според които в случай, че на етапа на верификация бъдат установени разходи за СМР върху собственост, различна от тази на бенефициента или на съответната община, на територията на която преминава пътната отсечка, както и недопустими разходи съгласно цитираните Насоки за кандидатстване, тези разходи няма да се финансират чрез БФП и ще се поемат като собствен принос на бенефициента. В случая обаче не е изложил никакви фактически твърдения относно собствеността, върху която се извършват СМР.

Съдът намира, че изводът на УО за недопустимост на претендираните разходи по т.1 от А. поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ условия, за напълно необоснован.

Не се спори, че А. е отчетела разходи, отчетени към междинен платежен сертификат № 11 от 29.10.2020г. и окончателен платежен сертификат № 12 от 22.12.2020г. по договора от 27.02.2018г. с изпълнител Обединение „К. П.“ Д. за извършена рехабилитация на Път III-112 Д. махала-М. от км 10+500 до км 16+174, от км 20+579 до км 27+736.15, от км 29+675 до км 36+654.63 и от км 37+825 до км 47+806.74, като към отчетените СМР има и изместване на ВиК тръбопроводи.

Не се спори и, че за рехабилитацията на пътната отсечка, въз основа на одобрен технически проект е издадено Разрешение за строеж № 39 от 18.08.2017г., издадено от Министерство на регионалното развитие и благоустройството, заверено, че е влязло в сила на 20.09.2017 г., от органа, който го е издал. Съгласно одобрения от МРРБ технически проект изместването на ВиК тръбопроводите, включени в този проект **не са изпълнявани като самостоятелен елемент, а като част от цялостния основен ремонт (рехабилитация) на пътната отсечка.**

При изготвянето на одобрения технически проект са спазвани изискванията на чл. 68, ал.2, т.2 от Закон за устройство на територията/ЗУТ/, според който: „Не се съгласуват и не се одобряват инвестиционни проекти, в които не са предвидени необходимите: мероприятия за благоустрояване (възстановяване на прилежащия терен за мрежи на техническата инфраструктура) в урегулирани територии, включително озеленяване, което е нарушено с предвижданото строителство;“, както и на чл.74, ал.1, т.2 от ЗУТ, изискващ „строителят на улични мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура да **вземе необходимите мерки за запазване от повреди и разместване на заварени подземни и надземни мрежи и съоръжения, геодезически знаци, зелени площи, декоративни дървета и други**“.

Съгласно одобрения технически проект е предвидено изместване на съществуващи ВиК тръбопроводи в пътния участък, както и изпълнението на студено рециклиране и множество реконструкции и

локални ремонти под студено рециклирания пласт. Несъмнено при изпълнението на строително-ремонтните работи за пътя се засягат/увреждат съществуващите водопроводи и по тази причина те се изместват в обхвата на пътя, така както е предвидено и в одобрения технически проект. Всичко това води до необходимостта от изпълнение ВиК тръбопроводи, спазвайки чл. 36 от Закона за пътищата, според който проектирането, строителството, ремонтът и поддържането на пътищата се извършват при спазване на техническите норми и правила, определени с наредби на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

От друга страна, съгласно Насоките за кандидатстване, преки допустими разходи са: „разходи за строително-монтажни работи за строителство, реконструкция и рехабилитация на пътища 1, 2 и 3 клас извън Т. транспортна мрежа (Т.-Т), включително пътни съоръжения, пътни принадлежности, подземни и надземни мрежи и проводи в обхвата на пътя; обходни пътища, инженерни решения за зелена инфраструктура, временна организация на движението, археологически проучвания и опазване на регистрираните археологически обекти, пряко свързани със строителството на пътя“. Следователно изместването на ВиК тръбопроводи попада в преките допустими разходи. Съдът намира, че разпоредбата на чл. 30, ал. 4 от ЗП урежда съвсем различни обществени отношения, като вменява на съответната община задължение по изграждането, ремонтът и поддържането на подземните съоръжения, тротоарите, велосипедните алеи, паркингите, пешеходните подлези, осветлението и крайпътното озеленяване по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии. От тази разпоредба не може да бъде изведен извод за допустимост или недопустимост на разходите по процедурата на директно предоставяне на БФП по ОП "Региони в растеж", а още по малко по смисъла на чл. 57, ал. 1, т.2 ЗУСЕСИФ.

Горното налага извода, че оспореното решение по т.1, е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

За да не верифицира в частта **по т.2.** сумата в размер на 34 512,23 лв., УО се е мотивирал с липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ условия и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ е постановил своя отказ.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т.4 ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. В случая очевидно УО приема, че разходите са извършени незаконосъобразно, тъй като са налични две

влезли в сила решения на Ръководителя на УО на ОПРР : Решение № РД-02-36-1386/26.10.2018г. и Решение № РД-02-36-1122/21.10.2019г., с които е отказано да бъдат верифицирани сумите по две искания за междинни плащания от А..

С влязло в сила Решение № РД-02-36-1386/26.10.2018г. на Ръководителя на УО на ОПРР, по искане за междинно плащане № 3 от 06.08.2018г. не е верифицирана сума от Междинен платежен сертификат №1 от 25.07.2018г. по фактура№ [ЕГН]/25.07.2018 г. в размер на **23 313,49 лв. с ДДС**.

С влязло в сила Решение № РД-02-36-1122/21.10.2019г. на Ръководителя на УО на ОПРР по искане за междинно плащане № 6 от 19.07.2019г. не е верифицирана сума от Междинен платежен сертификат №5 от 04.05.2019г. по фактура № [ЕГН]/04.06.2019 г. в размер на **11 198,74 лв. с ДДС**.

Двете решения на Ръководителя на УО на ОПРР не са били предмет на съдебно обжалване от страна на жалбоподателя, поради което представляват стабилни административни актове. Повторното включване на неверифицираните суми от искания за междинно плащане № 3 и междинно плащане № 6 в искане за окончателно плащане №8, е неоснователно, поради което решението на Р. в тази му част по т.2 е законосъобразно, а жалбата - неоснователна.

За да не верифицира в частта **по т.3**. сумата в размер на **3 799,44 лв.**, УО се е мотивирал с липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ условия, и на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, във връзка с чл.82, ал.1, т.5, чл.79 и чл. 84 от Общите условия към АДБФП е постановил отказ за верифициране.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т.3 ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности;

Посоченото правно основание на чл. 57, ал. 1, т.3 ЗУСЕСИФ означава, че разходите, претендирани за окончателно плащане от А., според Р. не са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности. В случая обаче това не е така и не се твърди от административния орган. Напротив, СМР са извършени и отчетени. Не се признават за допустими разходи, отчетени с фактура № [ЕГН] от 22.12.2020г. за повредена в резултат на ПТП предпазна ограда, като повредата е установена на 28.04.2021г. при извършена проверка на място във връзка с постъпилото искане за окончателно плащане.

Видно от горното в случая органът не е подвел установените по делото

факти към релевантната правна норма. Съдът намира, че изводът на УО за недопустимост на претендираните разходи по т.3 от А. поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ условия, за необоснован.

Горното налага извода, че оспореното решение по т.3, е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора - частично уважена жалба и направеното искане за присъждане на съдебни разноски от двете страни, съдът счита, че следва да бъдат определени на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК. Съдът определя дължимото юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за двамата процесуални представители на страните, които следва да бъдат редуцирани съобразно уважената, съответно отхвърлена част на жалбата. Ето защо на основание чл. 143, ал.4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 151,76 лева, а на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 136,00 лева, равняваща се на 24,12% от уважената част, при заплатена държавна такса от 363,87 лева и определно юрисконсултско възнаграждение от 200 лева.

Водим от горното Административен съд София - град, III отделение, 55 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РД-02-36-1075/23.09.2021г., издадено от Ръководител на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 (ОПРР), в частта му по т.1 и т.3, с които е отказана верификация и плащане на разходи по искане за плащане №8 /окончателно/ от 22.01.2021г. по административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-7.001-0018-C02 на обща стойност 10 971,87 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция „Пътна инфраструктура“ (А.), представлявана от инж. И. Д. – и.д. председател на УС на А. чрез старши юрисконсулт А. Т. срещу Решение № РД-02-36-1075/23.09.2021г., издадено от Ръководител на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 (ОПРР), в частта му по т.2, с която е отказана верификация и плащане на разходи по искане за плащане №8 /окончателно/ от 22.01.2021г. по административен договор за безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-7.001-0018-C02 на

стойност 34 512,23 лева.

ОСЪЖДА Агенция Пътна инфраструктура, представлявана от представлявана от инж. И. Д. – и.д. председател на УС на А., [населено място], [улица] да заплати на Министерството на регионалното развитие и благоустройството сума в размер на 151, 76 лева за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на Агенция Пътна инфраструктура, представлявана от представлявана от инж. И. Д. – и.д. председател на УС на А., [населено място], [улица] сума в размер на 136 лева за съдебни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: